

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. K. 15

w K.

o uchylenie uchwały,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 13 września 2007 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 24 kwietnia 2007 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny, powołując się na art. 398⁶ § 2 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną powoda, wyjaśniając w uzasadnieniu, że wskazana w niej wartość przedmiotu zaskarżenia jest nieprawidłowa, w rzeczywistości bowiem wartość przedmiotu sporu, a także przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 1.400 zł, ujęta w punkcie 6 uchwały pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej, jako wydatek planowany na instalację wentylacji garażu p. B.

Prawidłowa wartość przedmiotu zaskarżenia w złożonej przez powoda skardze kasacyjnej jest zatem niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, wobec czego skarga kasacyjna powodowi nie przysługuje z uwagi na wyłączenie przewidziane w art. 398² § 1 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 25 § 1 k.p.c., a ponadto uchybienie art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia w całości i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący kwestionuje tryb w jakim Sąd Apelacyjny ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia, twierdzi bowiem, że jedyną prawidłową drogą było wszczęcie na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. i art. 25 k.p.c. postępowania wpadkowego, mającego na celu sprawdzenie podanej przez niego wartości tego przedmiotu. Stanowisko to jest słuszne. Art. 368 § 2 zd. ost. k.p.c., stosowany odpowiednio na etapie kontroli wstępnej skargi kasacyjnej, pozwala na zbadanie w tej fazie sporu podanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia, zwłaszcza jeśli jest to istotne dla oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej. Wymóg sformalizowanego, uregulowanego w art. 25 k.p.c. trybu sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie obowiązuje jedynie w sprawach, w których z mocy szczególnych przepisów ustalenie wartości przedmiotu postępowania jest obowiązkiem sądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada

2001 r., Lex nr 54322 i z dnia 18 maja 2006 r., Lex nr 200867). Sprawa niniejsza nie należy jednak do tej grupy postępowań tzw. działowych.

Stosując odpowiednio art. 25 k.p.c. Sąd Apelacyjny winien był ustalić wartość przedmiotu zaskarżenia poprzez wydanie w tej kwestii odrębnego postanowienia, nie zaś w drodze stwierdzenia w uzasadnieniu wyroku, jaka jest, jego zdaniem, właściwa wartość przedmiotu sporu i (w konsekwencji) zaskarżenia. Ponieważ jednak na postanowienie takie nie przysługiwałoby zażalenie i jego prawidłowość podlegałaby badaniu instancyjnemu jedynie na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c. przy rozpoznawaniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej, uchybienie przepisom proceduralnym, którego dopuścił się Sąd II instancji w istocie nie ograniczyło praw procesowych strony powodowej w zakresie merytorycznej kontroli zasadności odrzucenia złożonej przez nią skargi. Stosowna kontrola, o tym samym zakresie merytorycznym, przeprowadzana jest bowiem w niniejszym postępowaniu. Skoro zaś naruszenie prawa procesowego nie wpłynęło na uszczuplenie praw strony, ani na prawidłowość rozstrzygnięcia, nie uzasadnia uchylecia zaskarżonego orzeczenia o odrzuceniu skargi kasacyjnej powoda.

W rozpatrywanej sprawie określenie przez Sąd II instancji wartości przedmiotu zaskarżenia zostało dokonane prawidłowo. Przedmiotem tym jest jedna pozycja planowanych wydatków Wspólnoty, zamykająca się kwotą 1.400 zł. Żaden inny element uchwały nie był podważany przez powoda. Mimo zatem, że żądanie dotyczyło uchylecia całej uchwały (traktującej o szerszym zakresie planowanych wydatków), przedmiotem sporu, wyznaczającym jego wartość był tylko kwestionowany przez powoda element tej uchwały. Jest to sytuacja zbliżona do występującej w sprawach ze skargi paulińskiej, w których żądanie dotyczy stwierdzenia bezskuteczności czynności prawnej. Wartość tej czynności, ubezskuteczniającej w całości, częstokroć znacznie przewyższa rozmiar wierzytelności podlegającej ochronie, lecz oszacowanie przedmiotu sporu następuje w takim wypadku według niższej wartości podlegającej ochronie wierzytelności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CZ 105/06, Lex nr 258555).

W zażaleniu powód podnosi dodatkowo, że przy określaniu skutków finansowych kwestionowanej przez niego części uchwały należy uwzględnić także inne wydatki, które byłyby konsekwencją wykonania planowanych prac, lecz mieściłyby się w innych pozycjach preliminarza zawartego w uchwale. Wysokości tych wydatków powód jednak nie konkretyzuje, ograniczając się do wskazania ich rodzaju. Zasady doświadczenia życiowego przeczą zaś możliwości, by tego rodzaju koszty (zużycie energii, praca księgowości, sprzątanie, odbiór i kontrola) mogły przenosić kwotę 48.600 zł (przy koszcie robót zasadniczych – 1.400 zł) i uzasadniać pogląd o dopuszczalności zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną z uwagi na przekroczenie progu wyznaczonego w art. 398² § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn zażalenie zostało oddalone na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.